DEVRİMCİ HALKIN YOLU'NUN DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ ÖRGÜTLENMESİ

9 Ekim 2026

Yıldırım Koç

Halkın Kurtuluşu Hareketi'nin "devrimci sendika muhalefeti" yaklaşımı ve stratejisine sahip çıkmasının yanı sıra, 1979-1980 yıllarında fazla etkisi olmayan Devrimci Halkın Yolu grubu da "devrimci sendika muhalefeti" anlayışını benimsedi.

1971 döneminde THKP/C içinde yer alan kadroların önemli bir bölümü 5 Nisan 1976 tarihinde *Militan Gençlik Dergisi*'ni, 20 Aralık 1976 tarihinde de *Halkın Yolu Dergisi*'ni yayımlamaya başladı.

1978 yılı Mayıs ayında *Halkın Yolu Dergisi* kadrolarının büyük bölümü, Doğu Perinçek'in başkanlığını yaptığı Türkiye İşçi Köylü Partisi'ne katıldı. Bu karara katılmayan bir grupsa, *Devrimci Halkın Yolu Dergisi* çevresinde varlığını korudu.

Bu küçük grup, İzmir'de *Devrimci Sendika Muhalefeti* adıyla bir gazete yayımlandı. 13 Eylül 1979 tarihinde ilk sayısı yayımlanan gazetenin sahibi Aziz Çapacı, sorumlu yazı işleri müdürü Mehmet Ali Yanmaz'dı. Gazetenin 25 Nisan 1980 tarihinde yayımlanan 9. ve son sayısında, sahibi Yılmaz Arıkan'dı. Bu dergilerde çeşitli bölge ve işyerlerindeki işçi eylemleri, genellikle büyük bir abartıyla, aktarılıyordu.

Devrimci Halkın Yolu Hareketi'nin yayımladığı bu dergi ile Halkın Kurtuluşu Hareketi'nin bu alandaki girişimi birbirine karıştırılmamalıdır.

Devrimci Halkı Yolu, ayrıca, DSM yayınları adıyla

Neden DSM?

Mersin Soda İşçilerinin Mücadelesi

Lenin*, Grev*

15-16 Haziran İşçi Sınıfının Yolunu Aydınlatıyor, Özgürlük ve Sosyalizm İçin İleri

isimli kitapçıklar yayımlandı.

Devrimci Sendika Muhalefeti Nedir?

Devrimci Halkın Yolu Hareketi tarafından yayımlanan *Devrimci Sendika Muhalefeti Dergisi*'nin 1979 yılı Eylül ayında yayımlanan birinci sayısında, işçiler devrimci sendika muhalefetinde birleşmeye çağırılıyordu:

> "İşçiler DSM'de Birleşin!
>
> "Şimdi bütün dikkatler işçi sınıfı üzerinde toplanmış durumda. Burjuvazi işçi sınıfının mücadelesini ve geleceğini etkilemek için olanca gücünü harcıyor. Hakim sınıflar işçi sınıfı ile sert, kesin, açık bir hesaplaşmaya, mücadeleye hazırlanıyor.
>
> "Kapitalist burjuvazi bugün zor bir durumda. Ekonomi tam bir çıkmaz ve kargaşa içindedir. Kapitalist burjuvazi bütün gücüyle işçi sınıfına yükleniyor; ekonomik buhranın yükünü işçilere yıkarak, bu zor durumu atlatmak, işçileri uçsuz bucaksız bir sömürüye, acıya, boğmak istiyor.
>
> "Kapitalist burjuvazi işçilerin ekonomik hakları için ilk kıpırdanış ve hazırlıklarına, fabrikaları toptan boşaltarak, işçileri toptan işten atarak karşılık veriyor. Mücadele isteklerini baştan söndürmeye, yayılıp gelişmeden önünü kesmeye bakıyor. Lokavtlarla birbiri peşi sıra ve fütursuzca fabrika dolusu işçiler kapı dışarı ediliyor.
>
> "Fakat işçi sınıfının mücadelesi bütün bu engellere rağmen genişlemekte, alevlenmektedir. Grevler yaygınlaşıyor. İşçilerin öfkesi durmaksızın körükleniyor. Bunu körükleyen katlanılması imkansız sömürü ve baskıdır.
>
> "Hakim sınıflar mücadeleyi kolayca ezememektedir. Bu yüzden de halkın mücadelesini ezmek için ilan edilen sıkıyönetim, insancıl, hoşgörülü, yumuşak gibi görünme sevdasını, bu aldatmacayı artık bir tarafa bıraktı. Şimdi sıkıyönetim paşalarının tehditkar ulumaları daha fazla duyulmaktadır. Evrenler, Korutürkler,

‘Başlarını ezeceğiz’ tehditleriyle açıkça saldırıyı artıracağını ilan ediyorlar. Baskı ve şiddet araçları, ordu ve polis kapitalistlerin güvenliğini sağlamak, işçi mücadelelerini ezmek için iş başında. Grevler hükümet kararları ile ardarda erteleniyor, süngü gücüyle kırılıyor, grevci işçiler gözaltına alınıyor. (İşte Maysan, Ülker, Coca Cola’da süngü gücüyle işten atılan işçiler) Bunlar daha başlangıçta çatışmanın nasıl gelişeceğini gösteriyor.

“Her soydan sendika patronu da burjuvazinin hizmetindedir. Onun yardımına koşuyor, işçi sınıfını kıstırmak, çembere almak için aralıksız çalışıyor. Sendika patronları işçilerin her ileri atılışlarında en küçük ekonomik hak için bile olsa, mücadelenin önüne dikildiler.

“Kapitalistler ve sendika patronları da işçi sınıfının mücadelesi ve birliğinden işçi sınıfının kurtuluşu için doğru yolu, sosyalizm yolunu tutmasından korkuyorlar; bunun için de var güçleriyle sosyalistlere saldırmaktalar.

“Bunlar burjuvazinin bütün toplarını işçi sınıfına çevirdiğini, onu ezmek için zorlu şiddetli bir çatışmaya hazırlandığını, açık, kesin, hiçbir hayale ve kuşkuya yer vermeyecek bir biçimde gösteriyor.

“Her işçi bu gerçeği akılda tutmalı. İşçi sınıfı mücadeleye, bu çatışmaya hazırlanmalıdır. Sonucu sınıf mücadelesi işçi sınıfının kararlılığı, devrimci birliği tayin edecektir.

“İşçiler burjuvaziye ve burjuva sendikalarına karşı mücadelede silahsız değillerdir. İşçi sınıfının tek silahı, kendi güçlü kolları ve devrimci birliğidir.

“Yeter ki düşmanlarımızı tanıyalım, gücümüzün bilincinde olalım ve ona güvenelim, yeter ki devrimci birliğimizi sağlayalım. İşte en büyük, yenilmez silah budur. Patronlar ve sendika patronları bunu iyi bilirler. Bu silahın adı işçi sınıfının devrimci mücadelesidir.

“İşçiler, devrimci birliğimizi ancak işçi sınıfının gerçek örgütlenme ve mücadele merkezi DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ (DSM)'de birleşerek sağlayabiliriz.

“DSM, kapitalist patronlara karşı mücadeleyi yürütmek, burjuva-revizyonist sendika çemberini kırarak ve sınıf sendikalarını yaratmak için devrimci işçiler tarafından oluşturulan geçici sendika muhalefet örgütlenmesidir.

“İşçi arkadaş,

“Ekonomik haklar için, işçi sınıfının kurtuluşu, sosyalizm için burjuva sendikacılığını mezara göndermek için DSM'de örgütlen.

“Sınıf bilinçli işçiler, devrimci işçiler DSM'nin amaçları ve hedefleri yönünde fabrikalarda yılmadan çalışıyorlar.

“İşçi arkadaş.

“Sen de DSM gazetesini fabrikanda oku, okut, sınıf sendikacılığının görüşlerini yaygınlaştır. DSM ile DSM'li işçiler ile bağ kur!

“İşçi arkadaş,

“Bu senin sınıfının mücadelesidir. Bu mücadelede yerini al ve unutma ki işçiler patronlara ve sendika patronlarına karşı DSM etrafında çelikten bir birlik olduklarında, burjuva düzenin tüm güçleri tir tir titreyecektir.” (*Devrimci Sendika Muhalefeti*, sayı 1, 13.9.1979)

Derginin aynı sayısında devrimci sendika muhalefeti örgütlenmesinin amacı ve hedefleri aşağıdaki şekilde ele alınıyordu:

“DSM’nin Amacı ve Hedefleri.

“Türkiye işçi sınıfı sendika hakkını ve daha sonraları toplu sözleşme hakkını kazanalı on yıllar oluyor. Ancak hayat ispatlıyor ki işçi sınıfının yaşam şartlarında kayda değer bir iyileşme bile sağlanamamıştır. Böyle bir durumda bulunulmasında sendikaların önemli bir yeri vardır. Çünkü var olan sendikaların hemen hepsi burjuva sendikalar olagelmiştir veya bu hale dönüştürülmüşlerdir. Burjuva sendikalar işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin gerçek bir savunucusu olamazlar. İşçi sınıfının kurtuluşundan yana olamazlar.

“BURJUVA SENDİKACILIK ÇEMBERİ KIRILMALIDIR

“Sendikalar işçi sınıfının kendiliğinden bilincinin, işgücünü daha yüksek bir fiyata satabilmek için sürdürülen ekonomik mücadelenin bir sonucu olarak doğdu. Sendikaların doğması ve işçi sınıfının uzun mücadeleleri sonucu karşı konulamaz bir hak olarak yaygınlaşmasından sonra burjuvazi, artık sendikalara sadece karşı çıkmıyor ama aynı zamanda onu yararsızlaştırmaya, sendikaları basit bir pazarlık aracı olarak sınırlayarak kapsamını daraltmaya, yozlaştırmaya çalıştı.

“Türkiye işçi sınıfının geniş kesimlerinin örgütlü olduğu Türk-İş, DİSK ve diğer sendikalar, burjuva sendikalardır. Kapitalizmin varlığına zarar vermeyen, emeğin sömürüsünü ebedileştirmeye çalışan burjuva sendikacılığı/kapitalist ekonomik-siyasi kurumların bir parçası, burjuva makinenin bir dişlisi.

“Türk-İş sınıf ayırımını tanımamakta, işçi sınıfının çıkarlarını savunmadığını açıkça söylemektedir. Patronlarla işçileri kardeş ilan eden Türk-İş, ‘çalışma barışı’, ‘ulusal çıkarlar’ gibi burjuva ilkelerden hareket

ederek kapitalist sömürü ve yağmanın savunuculuğunu yapmakta, kapitalizme karşı çıkmamakta ve işçileri kapitalistlerin insafına terk etmektedir. Siyasi olarak da, işçi sınıfına ve halka uygulanan her gerici-faşist uygulamanın baş destekçilerinden olmaktadır. DİSK'in Türk-İş'ten tek farkı burjuva sendikacılığa devrimci kılıflar geçiriyor olmasıdır. Çünkü işçi sınıfı artık eski burjuva masallara kanmamaktadır. DİSK'in işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin kararlı bir savunucusu olmadığı, işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele aracı olmadığı, son yılların tecrübeleriyle ilk bakışta görülür hale gelmiştir.

"İşçi sınıfı ekonomik hakları, özgürlük ve sınıfsal kurtuluşu için kapitalizme karşı örgütlenme ve direniş merkezleri olan sınıf sendikalarında birleşmeli, bunun mücadelesine katılmalıdır. Burjuva sendikacılığı hakkında en küçük bir hayale kapılmadan ona karşı uzlaşmaz bir mücadele vermeli, burjuva sendikacılık çemberini kırmalıdır.

"Sınıf bilinçli işçiler, devrimci işçiler bu amaçla, sınıf sendikalarını yaratmak için harekete geçmelidir. Onlar bugün işkollarında ve fabrikalarda işçi sınıfını birleştirmek, sendika patronlarına karşı işçilerin devrimci birliğini sağlamak için DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ (DSM) örgütlemektedirler. İşçiler DSM'de birleşmelidirler. Bugün DSM sınıf sendikalarının görevlerini yerine getirecek olan geçici bir örgütlenmedir. Görevini tamamladığında yerini sınıf sendikalarına bırakacaktır. İşte, *Devrimci Sendika Muhalefeti* (DSM) gazetesi bu mücadelenin doğru yolda ilerlemesi için çıkıyor.

"DSM VE SINIF SENDİKACILIĞI İŞÇİLERİN SINIF ÇIKARINI SAVUNUR.

"DSM (ve sınıf sendikacılığı) işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin kararlı savunucusudur; DSM işçi sınıfının çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücretlerin yükseltilmesi için kapitalizme ve her türden burjuva sendikacılığa karşı mücadele eder, bunu sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele alır.

"Kapitalist işçiye bir miktar ücret öder, karşılığında ise işçinin çok daha büyük miktarda ürettiği her şeyi kâr olarak cebe indirir. Kapitalist ücretleri mümkün olan en düşük sınırda tutmaya çalışır, çünkü işçilere ne kadar az öderse kârları da o oranda artacaktır. Bunun için DSM ücretlerin yükseltilmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesini, kapitalizm var oldukça vazgeçilmez bir mücadele olarak görür.

"Bu mücadele işçilerin emeğinin ürünlerini gasp eden kapitalistlere karşı mücadeledir. Burjuva sendikalar ise ekonomik mücadeleyi, kapitalist burjuvaziden sadaka dilenmeye dönüştürmüşlerdir. Böylece onlar kapitalistlerin kârlarının koruyuculuğunu yapmaktadırlar, özelikle de kapitalizmin buhranının derinleştiği dönemde burjuva sendikacılığın işçilerin ekonomik çıkarlarını savunmadığı tüm çıplaklığıyla görülür. Burjuva sendikalar buhranın yükünü (fiyat artışları, enflasyon, üretimin düşmesinden doğan işten atılmaları) işçilere yıkmada kapitalist burjuvaziyle daha sıkı el ele verirler. İşçi sınıfının açlık ve sefalet içinde kapitalistlere çalışması için 'fedakârlık' isterler. Türk-İş'in 'Toplumsal Anlaşma' ile ücretlerin dondurulması, DİSK'in yapılan zamları onaylayarak işçilerden 'fedakârlık' istemesi bunlara sadece birer örnektir.

"İşçi sınıfının kurtuluşu kapitalizmin yıkılması, sosyalizmin kurulmasındadır.

"İşçi sınıfının ekonomik kurtuluşu kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmak, ücretli köleliğe son vermekle gerçekleşebilir. Kapitalizm işçi sınıfını kaçınılmaz olarak yaratır. Çünkü proletarya olmaksızın toplumsal değerlerin yaratılması imkansızdır. Ama işçi sınıfının burjuvaziye ihtiyacı yoktur. Bu asalak sınıf tarih sahnesinden silinmeli, sosyalizm kurulmalıdır.

"Ülkemizde, emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin egemenliği sosyalizmin önünden kaldırılması gereken tek engeldir. Bunun için proletarya bağımsızlık ve demokrasinin en kararlı savunucusu olmalı, kendi dışındaki sınıfların devrimci demokratik mücadelesini desteklemelidir.

"DSM, sendikaların politika ile uğraşmamasını, sendikalara politika bulaştırılmamasını avazı çıktığı kadar bağıran burjuvaziyi teşhir eder. Sendikaları, dolayısıyla işçi sınıfını politika dışında tutmak da bir politikadır. Kapitalizmi ebedileştirmeyi amaçlayan en bayağı bir burjuva politika.

"Sınıf sendikacılığı (ve DSM) politik farklılık gözetmeksizin bütün işçileri çatısı altında birleştirmeye çalışır. İşçi sınıfının gücünün bölünmesine, burjuva sendikalar tuzağına tutulmasına karşı çıkar. Sınıf sendikaları, kapitalizmin uluslararası birleşik gücüne karşı dünya işçilerinin sendikal birliğini gerçekleştirmeyi amaçlar, bütün ülkelerin işçilerinin birliğini savunur.

"Sendikal demokrasiyi ancak sınıf sendikaları (ve DSM) uygulayabilir. Çünkü sınıf sendikacılığı işçi sınıfının çıkarlarını savunuyor olduğundan sınıfı için baskı ve engelleme söz konusu olamaz. Tam tersine işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacağından en geniş bir şekilde öğrenmenin, mücadeleye hazırlanmanın bir aracı olarak sendikal demokrasi vaz geçilmez bir silahtır. Ancak bu temelde sağlam bir şekilde birleşilebilir, disiplinli ve merkezi hareket etmenin temeli ancak bu şekilde sağlanabilir."

Devrimci Sendika Muhalefeti Dergisi'nin birinci sayısında, Halkın Yolu Hareketi yandaşı bir işçinin "revizyonist sendika patronları" tarafından sendika üyeliğinden çıkarılmasına ilişkin bir haber yer alıyordu:

“Bursa Sifaş DSM,

“Revizyonist Sendika Patronları Devrimci Bir İşçi Önderini Sendikadan İhraç Etti.

“Bursa SİFAŞ Fabrikasında, DİSK’e bağlı TEKSTİL SENDİKASI’nın patronları, DSM’li bir devrimci işçi önderini sendikadan ihraç ettiler. Revizyonist sendika patronları 1 yıldır DSM’li işçi önderini çeşitli tertipler düzenleyip, karalayarak işten attırmaya uğraşıyorlardı.

“TEKSTİL Sendikası patronları, ihraç gerekçesi olarak, DSM’li devrimci işçinin Halkın Yolu’ndan olduğunu göstermişlerdir. Evet o, Halkın Yolu’ndandır. Marksizm-Leninizmi savunmaktadır. Revizyonist sendika patronları ve tüm revizyonistler işçi sınıfının kurtuluş yolunu gösteren Marksizm-Leninizmin azılı düşmanıdır.

“SİFAŞ işçileri, DSM’ye ve Marksizm-Leninizme karşı yapılan bu saldırıya sessiz kalmadılar. 86 imzalı bir dilekçe yazdılar, kararın geri alınmasını istediler.

“Sendika patronları devrimci işçi arkadaşımızı fabrikada sarsılan durumlarını düzeltmek, saltanatlarını ayakta tutmak için sendikadan ihraç ettiler.

“Şimdi SİFAŞ işçileri; TEKSTİL patronlarına karşı birliklerini daha fazla sağlamlaştıracak, onların her türlü oyununa, tertibine uyanıklıklarını artıracaktır.” (*Devrimci Sendika Muhalefeti*, sayı 1, 13 Eylül 1979)

DSM Nasıl İlerlemeli?

Devrimci Sendika Muhalefeti Dergisi’nin 1979 yılı Ekim ayında yayımlanan ikinci sayısında bu yapılanmanın nasıl geliştirilmesi gerektiği ele alınıyordu:

“DSM Nasıl İlerlemeli?

“DSM sınıf sendikacılığının geçici bir biçimidir. İşçi sınıfının emperyalizme, büyük burjuvazi ve toprak ağalarına ve kapitalizme karşı mücadelesinde, hayat şartlarının iyileştirilmesi, özgürlük, sosyalizm mücadelesinde sendikalar tayin edici bir yer tutar. İşçi sınıfının ve onunla birlikte tüm insanlığın kurtuluşunu savunan sosyalistler, sınıf bilinçli işçiler proletaryanın en geniş kitlevi sınıf örgütlenmesi olan sendikaların işçi sınıfının kapitalizme karşı bir direniş ve örgütlenme merkezi, sosyalizm okulları olmasını, sendikaların sınıf mücadelesinde işçi kitlelerini eğiten ve harekete geçiren araçlar, manivelalar olmasını isterler. Sendikal örgütlenmenin işçilerin sınıf çıkarlarını savunabilmesi, sınıf örgütleri olarak sendikaların işçi sınıfının kurtuluşuna hizmet etmesi ancak böyle mümkün olabilir. Sınıf sendikacılığının bu kısa açıklamasından da anlaşılacağı gibi, sınıf sendikaları kendiliğinden ortaya çıkamazlar ve işçi sınıfına başkaları tarafından bahşedilemezler. Sınıf sendikaları ancak ve ancak sosyalistlerin, sınıf bilinçli işçilerin, devrimci işçilerin bilinçli ve örgütlü çabaları ile ve işçi kitlelerinin kendi çıkarları için, sınıfının çıkarları için mücadeleye katılması ile yaratılabilir. İşte tam da bu anlayıştan hareket edilerek ülkemizde sınıf sendikacılığı gündeme getirilmiş ve bunun için DSM çatısı altında sınıf sendikacılığının güçleri toparlanmaya başlanmıştır.

“DSM sınıf sendikacılığının bir biçimi olarak işçi sınıfının ekonomik, siyasi, sendikal mücadelesinde bir eğitim ve birleşme merkezi, işçi kitlelerini seferber etmede bir araçtır. DSM ana görevi olan sınıf sendikalarını kurduğunda, yerini ona bırakacaktır.

“Sınıf sendikacılığı elbette burjuva sendikaların içinde faaliyet yürütecek, DSM’ler oluşturacaktır. Çünkü bu, on yıllardır kapitalistlerin ve onların sendikacı uşaklarının demagojilerinden başka bir şey duymayan ve ister istemez burjuva sendikacılık çemberinde olan yüzbinlerce işçiyi, binlerce devrimci işçiyi sınıf sendikacılığına kazanmak, onlara en iyi seslenebilmek, onlarla en doğrudan bağ kurabilmek için elverişli bir yoldur. Yoksa burjuva sendikaları kabul edilebilir gördüğünden veya onu düzeltmek istediğinden değil; yönetimi ele geçirerek sınıf sendikalarını oluşturmayı genel olarak mümkün gördüğünden ve bunu amaçladığından değil. İşte burjuva sendikalar içinde DSM cephelerinin açılmasının anlamı budur.

(…)

“Propaganda-ajitasyon işçi sınıfını mücadeleye seferber etmek içindir ve DSM her şeyden önce kendisi seferber olmalıdır. DSM yığınların kuru lafla mücadeleye katılacağı günü bekleyerek; kendisini henüz mücadeleye hazırlanamamış yığınlarla eşitleştirerek ve kitle mücadelesi adına onları bekleyerek gün geçirmemeli, akıl hocası durumuna düşmemelidir. İşçi sınıfının akıl hocalarına değil, mücadelede önde giden, güven duyabileceği devrimci bir öncüye ihtiyacı vardır. İşte şu anda DSM'li devrimci işçilere düşen görev budur. DSM bu anlayışla çalıştığında, işçi sınıfı onu deneyecek, sınayacak, mücadele içerisinde ona güven duyacak, eğitilecek ve sınıfının mücadelesine katılacaktır. İşte işçi kitlelerini sınıf çizgisine kazanmanın yolu budur.

“İçinde bulunduğumuz dönem bu sorunun önemini daha da artırmaktadır. İşçi sınıfı emperyalizme, büyük burjuvazi ve toprak ağalığına karşı, kapitalizme karşı kesin bir muhalefet içindedir ve işçi kitleleri her geçen gün ekonomik ve siyasi mücadeleyi yükseltiyor, yükselen kitle hareketinin en önüne geçiyor. Önümüzdeki aylarda işçi sınıfı hareketinin hakim sınıfların ve emperyalizmin, burjuvazinin korkulu rüyası haline geleceğini bugün kimse gizleyemiyor. İşçi sınıfının mücadelesi sadece burjuvaziye değil ama aynı zamanda burjuva

sendikacılığına karşı da gelişiyor. İşçi sınıfının en tecrübeli, en ileri kesimleri bugün burjuva sendikacılığını yalnızlığa itmiştir ve bir arayış içerisindedir.

"İşte işçi kitlelerinin duyarlılığının arttığı, öğrenmeye ve mücadeleye kat be kat daha açık olduğu böyle bir dönemde, DSM hızla eksikliklerini gidermeli ve ileri atılmalıdır. (…)

"DSM'nin kısa vadeli hedefi, işçi sınıfında bir alternatif olarak kendini dosta düşmana kabul ettirmek, güçlü mevziler edinmek ve burjuva sendikacılık çemberini en zayıf yerlerinden yarmaktır

"DSM, işçi sınıfının devrimci sendikal birliğidir. Gizli yanı olmayan, açık, geniş, kitlevi bir birlik.

"DSM çatısı altındaki birlik kuru bir muhalefet, bir süs değil, kapitalizme, emperyalizme, gericiliğe, sendika patronlarına karşı mücadele birliğidir. Sınıf mücadelesinde yekpare hareket edebilmek, çok yönlü ve karmaşık görevlerin üstesinden gelebilmek; kargaşayı önlemek, doğru bir önderlik altında, doğru bir yönde ilerlemek için DSM'nin bir yönlendiriciliği, bir disiplini olmalıdır. Bunun için,

"1) Sınıf çıkarlarını savunmak isteyen her işçi DSM'ye katılabilir. DSM, çatısı altında bütün işçilerin devrimci sendikal birliğini sağlamayı amaçlar. Bölücüler, yıkıcılar ve ajanlar DSM'ye giremezler.

"2) Her işyerindeki DSM temsilcileri, işyeri DSM toplantısında seçilir. Temsilciler alınan kararların uygulanması ve bu doğrultuda DSM'yi yönlendirmekle sorumludur.

"Temsilci sayısı, vardiya, bölüm, işçi sayısı göz önüne alınarak, yeterli bir önderlik gücü ve hareket yeteneği sağlanması esasına göre tespit edilir.

"Temsilciler daha sonraki toplantılarda tartışma ve oylama ile değiştirilebilirler.

"3) DSM uygun zaman aralıklarıyla ve ayrıca önemli anlarda toplantılar yapar, kararlar alır.

"DSM'li işçiler bu toplantılara katılmalı, alınan kararlarda söz sahibi olmalı, kararları kavramalı ve uygulamalıdırlar.

"4) Mücadelenin zorunlu gereği olan maddi ihtiyaçlar DSM'li işçilerce karşılanacaktır.

"DSM temsilcileri gelir-gider hakkında düzenli olarak ve ayrıca istendiğinde rapor vermekle yükümlüdürler.

"İşte DSM böyle bir çerçeve kazanmalıdır.

"Bu işleyişi sağlamanın önünde elbette zorluklar vardır ama bunlar hiç de aşılamayacak zorluklar değildir. DSM bu zorlukların üstesinden gelmelidir. Örneğin, işyerlerinde veya salonlarda toplantılar yapılabilir. Muhalefet temsilcileri adına bildiriler dağıtılabilir, duyurular yapılabilir ve yapılmalıdır. Sınıf sendikacılığı tabii ki kapitalist patronların ve sendika patronlarının şimşeklerini üzerimize çekecektir. Yapılması gereken, DSM'den el çekmek ve sessiz köleliği kabul etmek değil, tek silahlımız olan birlik ve mücadele ile sınıf mücadelesinde sebat etmektir. DSM bu mücadelede düşman cephesinin güçlü ve zayıf yanlarını, taktiklerini, şartları, kendi durumunu hesaba katarak önündeki görevleri en uygun bir şekilde nasıl yerine getirebileceğini bulup çıkarmalıdır. İşçi sınıfı kendine has kararlılığını, mücadeleciliğini ve yaratıcılığını göstermelidir.

"DSM sınıf sendikaları yolunda ilerleyecek, işçi sınıfının bağrında kök salacak, kapitalizmin, emperyalizmin, gericiliğin ve burjuva sendikacılığın korkulu rüyası haline gelecektir." (*Devrimci Sendika Muhalefeti*, sayı 2, 13 Ekim 1979)

Devrimci Halkı Yolu Hareketi'nin Devrimci Sendika Muhalefeti'nin Çalışmaları

Devrimci Sendika Muhalefeti Dergisi'nin 3. sayısında, DSM yandaşı işçilerin mücadelelerine ilişkin (çok abartılı) iddialar yer alıyordu:

"Çeşitli sanayi merkezlerindeki, işkollarında işçiler DSM önderliğinde mücadeleyi başlattı. Antep'te 2 bin fırın işçisi DSM önderliğinde, patron toplu sözleşme ile alınan hakları tanımayınca 3 gün süren bir ihtar direnişi yaptı. Adana'da Sasa, Mensa, Sapteks, Kadirbeyoğlu inşaat işçileri çeşitli ekonomik hakları DSM önderliğinde birleşip direnerek aldı. DSM'li işçiler siyasi baskılara da sessiz kalmadılar. Adana Tekel Fabrikasında siyasi nedenle işten atılan arkadaşlarını direnerek içeri aldırdılar, Ankara Ders Aletleri Yapım Merkezi'nde DSM'li işçilerin önderliğinde, memurların sendika hakkı için direnişe destek olmak için yemek boykotu yaptılar. DSM, işçi sınıfının yalnızca kendi sorunları için değil, ezilenlerin diğer kesimine yapılan baskılara da karşı çıkarak sınıfına yakışan bir şekilde hareket etti." (*Devrimci Sendika Muhalefeti*, Sayı 3, 31 Ekim 1979)

Devrimci Halkın Yolu Hareketi, 1979 yılı Kasım ayında Devrimci Metal-Sen Sendikası'nı kurdu. *Devrimci Sendika Muhalefeti Dergisi*'nde bu konuya özel bir bölüm ayırıldı.

Dergi, 14 Aralık 1979 tarihli beşinci sayısında *Halkın Yolu Dergisi*'nde yer alan ve MESS'in bazı kararlarının anlatıldığı bir yazıyı aynen yayımladı.

Derginin 16 Ocak 1980 günlü altıncı sayısında *Devrimci Halkın Yolu Dergisi*'nin çizgisine uygun yazılar yer aldı: "Sovyet Sosyal-Emperyalistlerinin Afganistan'ı İşgali ve Revizyonistlerin Düşen Maskesi", "İşçi Sınıfının Ölümsüz Önderi Stalin'in 100. Doğum Yıldönümü Bütün Dünyada Kutlandı"

Dergi'nin 25 Şubat 1980 tarihli yedinci sayısında İzmir'de TARİŞ işçilerinin eylemi ayrıntılı olarak anlatıldı: "Yaşasın Tariş İşçilerinin Şanlı Direnişi!" Ayrıca, "Bütün Ülkelerin İşçilerinin Çıkarları Bir, Kurtuluşları Aynıdır" başlıklı bir yazı yer aldı.

Devrimci Sendika Muhalefeti Dergisi'nin 25 Mart 1980 tarihli sekizince sayısında, 24 Ocak 1980 istikrar programından sonra toplu sözleşme taslaklarının değiştirilmesine ilişkin bir yazı bulunuyordu:

> "DSM Toplu Sözleşme Taslakları Gözden Geçirilmelidir
>
> "DSM, toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğü fabrikalarda ekonomik mücadeleyi yürütmenin ve en geniş işçi kitlesini DSM saflarında birleştirmenin aracı olarak toplu sözleşme taslakları hazırlamıştır. Söz konusu taslaklarda yer alan maddeler işçilerin savaşma kapasitesini artırmayı ve durumlarında kısmi düzelmeler sağlamayı amaçlayan sosyal taleplerin yanı sıra, geçici de olsa ekonomik olarak belli bir ferahlamayı getirecek olan parasal talepleri kapsıyordu.
>
> "Ancak AP hükümetinin son ekonomi paketi ile birlikte her şeye, tüm ihtiyaç maddelerine büyük oranda zamlar geldi, paranın satın alım gücü hızla düşerken, hayat pahalılığı yükseldi. Ve bu durumda hazırlanan toplu sözleşme taslaklarının birçoğunun parasal talepler kısmı aşındı, geçerliliğini yitirdi. Bu durum, şüphesiz, işçi sınıfı açısından sağlanan ekonomik kazançların, kısa ömürlü, geçici ve kolayca geriye alınabilen kazançlar olduğunu gösteriyor. Burjuvazi ekonomiyi, mali hayatı tamamen elinde tuttuğuna göre işçi sınıfına bir eliyle verdiğini, zamlar, enflasyon, vergiler vb. aracılığıyla diğer eliyle kolayca geri alabiliyor.
>
> "Şimdi, toplu sözleşme taslaklarının eskimesi ve aşınması karşısında, gerekli olan yerlerde, parasal talepler kısmı yeniden gözden geçirilmeli, bugünkü hayat şartlarına ve yarına yönelik olarak yeni talepler formüle edilmelidir.
>
> "Taslaklarda yer alan ve daha kalıcı iyileştirmeler sağlamayı hedefleyen iş güvenliği, kıdem tazminatı, 13 ve 17. maddelerin kaldırılması vb. talepler yine taslakların en önemli maddelerini oluşturmaktadır. Üstelik bu maddelerin önemi şimdi daha da açıklık kazanmıştır, somutlanmıştır. Bu maddeler aynen muhafaza edilmelidir." (*Devrimci Sendika Muhalefeti*, sayı 8, 25 Mart 1980)

10 Şubat 1980 günü Keramik-İş Sendikası'nın Adana Şubesi'nin kongresinde DSM'li işçilerin etkili olduğu da ileri sürüldü:

> "Kongre öncesi ve kongrede gerek patron ve gerekse sendika patronları DSM'yi ezmek, Adana çimentodan tasfiye etmek için harekete geçtiler. (…)
>
> "Kongre DSM'nin etkinliğinde geçti. Divan başkanlığına DSM'nin adayı seçildi. Salonda sürekli olarak 'işçi arkadaş DSM'de birleş', 'Yaşasın sınıf sendikacılığı' sloganları haykırıldı. Adana Tekel DSM adına ve Halkın Yolu adına yapılan konuşmalar işçilerin coşkusunu daha da artırdı ve salonda militan bir hava estirildi.
>
> "İşçilerin Birliği Listesi adına revizyonist başkan adayının DSM'ye saldıran konuşması işçiler tarafından 'Yaşasın DSM', vb. sloganlarla kesildi." (*Devrimci Sendika Muhalefeti*, sayı 8, 25 Mart 1980)

Devrimci Sendika Muhalefeti Dergisi'nin son sayısı (sayı 9) 25 Nisan 1980 tarihinde yayımlandı.